

door de FSMA”, waarbij de ESMA-richtsnoeren zijn gevoegd die betrekking hebben op het beloningsbeleid en de beloningspraktijken van een reeks gereglementeerde ondernemingen.

De ESMA-richtsnoeren, die op de MiFID-richtlijn zijn gestoeld, geven toelichting bij de zienswijze van de ESMA over de manier waarop de EU-wetgeving over belangenconflicten en ondernemingsgedrag op het gebied van beloning moet worden toegepast.

Het document van de FSMA verschaft toelichting bij de ESMA-richtsnoeren. In het bijzonder behandelen deze richtsnoeren:

- 1) het beheer en structurering van het beloningsbeleid en de beloningspraktijken in het kader van de MiFID-vereisten op het vlak van ondernemingsgedrag en belangenconflicten;
- 2) het beheer van risico's uit het beloningsbeleid en de beloningspraktijken;
- 3) het toezicht op en de handhaving van het beloningsbeleid en de beloningspraktijken door de bevoegde autoriteiten.

De richtsnoeren gelden vanaf 1 februari 2014 voor de bevoegde autoriteiten en de FSMA geeft aan ze te zullen opnemen in haar toezichtsinstrumentarium. Het document van de FSMA geeft een overzicht van de gereglementeerde ondernemingen die onder de toepassing vallen van het instrument.

R.F. en M.G.

Circulaire van de FSMA van 18 december 2013 over de recente ontwikkelingen op het vlak van witwaspreventie (FSMA_2013_20)

FINANCIEEL RECHT

Witwasreglementering

DROIT FINANCIER

Blanchiment de capitaux

Deze circulaire gaat nader in op:

- 1) de waarschuwing van de CFI voor het hoge risico op het witwassen van geld bij bepaalde verrichtingen in edele metalen en bij grote kapitaalbewegingen;
- 2) de verruiming van het toepassingsgebied van de wet van 11 januari 1993 wat de onderliggende misdrijven betreft, in het bijzonder op het vlak van fiscale fraude; de FSMA geeft verder de uitleg bij de geïntroduceerde notie “ernstige fiscale fraude, al dan niet georganiseerd”;
- 3) de publicatie in het *Belgisch Staatsblad* van de lijst van derde equivalente landen (KB 19 juli 2013 (BS 25 juli 2013)) voor de interne procedure van de financiële instellingen, wegens het einde van de overgangperiode waarin FATF-lidstaten konden worden geacht over een

wetgeving te beschikken die gelijkwaardig is aan de in Europa vereiste wetgeving; en

4) de publicatie in het *Belgisch Staatsblad* van de lijst van de Europese publieke autoriteiten of instellingen die geacht kunnen worden een laag risico in te houden (eveneens KB 19 juli 2013 (BS 25 juli 2013)).

R.F. en M.G.

Rechtspraak/Jurisprudence

Grondwettelijk Hof 7 augustus 2013

Zaak: 119/2013

BANK- EN KREDIETWEZEN

Bankrecht – Lening – Kredietopening – Wederbeleggingsvergoeding

BANQUE ET CRÉDIT

Droit bancaire – Prêt – Ouverture de crédit – Indemnité de remploi

In dit arrest sprak het Grondwettelijk Hof zich uit over een prejudiciële vraag van het hof van beroep te Brussel over de mogelijke schending van artikel 1907*bis* BW van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Artikel 1907*bis* BW stelt het maximumbedrag van de wederbeleggingsvergoeding vast op 6 maanden interest, waardoor de contractuele vrijheid van de contractanten beperkt wordt. De vraag luidde: “*Schend artikel 1907bis BW, in die zin geïnterpreteerd dat die bepaling niet van toepassing is op de kredietopeningen – en in het bijzonder niet op de overeenkomsten voor de opening van een niet-wederopneembaar krediet – artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de leners verschillend worden behandeld terwijl zij zich in een identieke situatie bevinden?*”

Het Grondwettelijk Hof beantwoordt deze vraag ontkennend. Het wijst daarbij ten eerste op de juridische verschillen tussen een leningsovereenkomst, die een zakelijke overeenkomst is krachtens welke de lener het volledige geleende bedrag eenmalig aan de ontlenaar overdraagt, tegen een terugbetaling, met interest, op een welbepaalde datum of vervaldata en die is onderworpen aan bepaalde specifieke dwingende regels die zijn vastgesteld in Titel X van het Burgerlijk Wetboek, terwijl een overeenkomst voor een kredietopening een consensuele overeenkomst is krachtens welke de fondsen niet onmiddellijk ter beschikking worden gesteld van de gecrediteerde maar door deze kunnen worden aangewend wanneer en in de mate waarin hij zulks nodig zou achten, tegen betaling van zowel een commissie als een interest indien het om een som geld gaat. Ten tweede kijkt het Hof naar de bedoeling van de wetgever en de bijzondere economische context en stelt het vast dat, gezien de bepalingen van artikel 1907*bis* BW tot doel hebben hoofdzakelijk kredietnemers die weinig ervaring hebben met het krediet te beschermen tegen onrechtmatige wederbeleggingsvergoedingen, het verantwoord is